

Arrest

nr. 88 487 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 juli 2011, verklaart er zich op 8 juli 2011 vluchteling.

1.2. Op 19 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekende brief op 20 april 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent 22 jaar geleden geboren in het dorp Nawra in het district Alingar van de provincie Laghman. Toen u negen à tien jaar oud was, werd u gekidnapt en verkocht aan een drugssmokkelaar en –handelaar in Iran. U moest eerst voor zijn dieren zorgen en zijn huishouden doen, later werd u ingezet in zijn drugshandel. In de zomer van 2008 slaagde u er in aan de greep van de smokkelaar te ontsnappen en keerde u terug naar uw geboortedorp.

Na enige tijd werd u evenwel meermaals door de neef van uw vader gevraagd het pad van uw vader te volgen en u bij de Taliban aan te sluiten. U zag geen andere mogelijkheid dan Afghanistan na een verblijf van vier à vijf maanden opnieuw te verlaten. Een reis van negen tot tien maanden bracht u op 18 juni 2009 tot België, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. Uit vrees teruggestuurd te worden naar Griekenland in het kader van de Dublinregelgeving verliet u België en trok u naar het Verenigd Koninkrijk, waarna uw asielaanvraag zonder gevolg werd afgesloten.

U werd door het Verenigd Koninkrijk aan België overgedragen op 7 juli 2011. De volgende dag diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u drie taskara's neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. U maakt immers uw beweerde verblijf in Iran noch de aangehaalde vervolging in Afghanistan aannemelijk.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de Taliban en meer bepaald door de neef van uw vader, Y.(...). U steunt deze vrees op de confrontaties die u en uw familieleden met Y.(...) hadden tijdens uw verblijf in Alingar in 2008 (CGVS 21/10/11 p.10). Studie van uw verklaringen wijst evenwel uit dat er aan de contacten van uw familie met Y.(...) geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u stelt dat de Taliban u wou rekruteren gezien de het verleden van uw vader bij Hezb-i Islami en de Taliban, maakt u doorheen uw verklaringen de rol die u uw vader bij deze partijen toedicht in het geheel niet aannemelijk (CGVS 21/10/11 p.5; CGVS 6/3/2012 p.5). Zo zijn uw beschrijvingen van zijn activiteiten bij deze partijen zeer vaag en algemeen. U weet slechts aan te brengen dat hij vocht en optrok met een commandant. Dit is uiteraard bijzonder vaag en niet van aard om veel geloof te hechten aan uw verklaringen dienaangaande. Wat de naam van zijn commandant was, weet u niet (CGVS 6/3/2012 p.3). Over de activiteiten die uw vader uitvoerde voor zijn dood, bekent u zich al even onwetend (CGVS 6/3/2012 p.3). U kan verder slechts vermoeden dat uw vader onder het Talibanregime in Alingar actief was en heeft vervolgens geen idee welke gevolgen de val van het Talibanbewind voor uw vader bracht (CGVS 6/3/2012 p.5). Als u er verder mee geconfronteerd wordt dat u tijdens uw eerste gehoor, in tegenstelling tot het tweede, verklaarde dat uw vader zelf commandant was, houdt u het erop dat uw vader slechts met een commandant meeging maar ook als commandant aangesproken werd (CGVS 21/10/11 p.3, CGVS 6/3/2012 p.5). Deze verklaring is weinig overtuigend. Dat u zich in dermate vage, algemene en soms tegenstrijdige verklaringen dient uit te laten over het verleden van uw vader, roept de nodige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid ervan.

Ook uw uitspraken over de omstandigheden van de dood van uw vader kunnen niet overtuigen. Zo is het opvallend dat u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal weet te zeggen dat uw vader bij een bomexplosie om het leven kwam, terwijl u zijn doodsoorzaak slechts enkele maanden later schijnbaar geheel vergeten bent (CGVS 6/3/2012 p.3,5; CGVS 21/10/11 p.8). Daar u de maanden van uw terugkeer in Afghanistan bij uw familie in Alingar woonde en u in het Verenigd Koninkrijk nog in contact stond met de broer van uw vader, zou u een begin aan kennis opgedaan mogen hebben van de activiteiten van uw vader, die de basis van uw terugkeervrees naar Afghanistan uitmaken (CGVS 6/3/2012 p.3). Dat u niet in staat bent de oorzaak van de door u gevreesde rekrutering van de Taliban, namelijk de activiteiten van uw vader bij Hezb-i Islami en de Taliban, enigszins aannemelijk voor te stellen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast dienen er ook tegenstrijdigheden opgemerkt te worden in uw relaas van de contacten die u met Y.(...) had. Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor dat de neef van uw vader drie tot vier maanden na uw aankomst in Afghanistan u vroeg het pad van uw vader te bewandelen. Tijdens het tweede gehoor luidt het echter dat u al een maand en een week na uw aankomst geconfronteerd werd met de vraag om de Taliban te vervoegen. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak waarin u een termijn van drie tot vier maanden opgaf, ontkent u deze uitspraak volledig (CGVS 6/3/2012 p.3,5; CGVS 21/10/11 p.5). Dit is zeer eigenaardig. Ook over de verloning die de Taliban u beloofde kan u over de twee gehoren heen geen eensluidende verklaringen doen. Waar u eerst beweert dat u 5000 à 6000 per maand zou verdienen, brengt u dat in het tweede gehoor terug naar 500 à 600 per maand. Hoeveel Afghani u zou verdienen, weet u niet (CGVS 21/10/11 p.5; CGVS 6/3/2012 p.5). Ook kon u tijdens het eerste gehoor vertellen dat u 200 à 300 dollar zou krijgen voor het vernielen van een tank, een bedrag waar u enkele maanden later helemaal geen weet meer van heeft (CGVS 6/3/2012 p.5;

CGVS 21/10/11 p.5). Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van de contacten waarop uw terugkeervrees gestoeld is. Het geloof in het gebrachte asielrelaas wordt dan ook ernstig geschaad. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft weten voor te stellen. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Naast de hierboven vermelde vaststellingen die tot de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven deden besluiten, blijkt ook uw relaas van zowel de kidnapping als uw levensomstandigheden bij de drugshandelaars ontoereikend om van uw verklaarde verblijf in Iran te kunnen getuigen. Zo houdt u het er eenvoudigweg op dat u als kind door onbekenden ontvoerd werd. Waarom u ontvoerd werd weet u niet. Waarom een Pashtoun kind, dat de Iraanse taal Farsi niet machtig is, weggeplukt werd uit Centraal-Afghanistan om te gaan werken voor een bende drugshandelaars die het Pashtou niet beheersen, weet u evenmin (CGVS 21/10/11 p.3-4). Ook het beeld dat u acht tot negen jaar met vijf drugshandelaars samenwoonde, blijkt niet op de waarheid te berusten. Uw kennis van deze personen is immers bedroevend slecht. Op hun voornamen, het feit dat ze in de drugshandel zitten en hun Iraanse nationaliteit na weet u letterlijk niets over hen te vertellen. Dit is hoogst opmerkelijk. De onderwerpen van de onderlinge gesprekken van uw huisgenoten kan u zich evenmin herinneren. Indien u werkelijk acht à negen jaar samenwoonde en werkte met vijf mannen valt het niet in te denken dat u hen niet enigszins hebt leren kennen. Dat u in al die jaren zelfs geen begin aan informatie over hun identiteit of interesses te weten bent gekomen, zodat u geen begin van een specifiek beeld van hen kan ophangen, is allerm minst geloofwaardig (CGVS 21/10/11 p.3,4,9).

Voorts is het evenmin aannemelijk dat u doorheen de jaren nooit eerder trachtte aan de greep van de drugssmokkelaars te ontkomen. U wou ontsnappen maar doordat u steeds begeleid werd, was u er niet toe in staat, zo zegt u. De situatie die u schetst op het moment van uw arrestatie ontkracht deze stelling dan weer volledig. U beweert immers dat, toen u gearresteerd werd, u op uw bromfiets zat terwijl een van de drugshandelaars aan het begin van de straat stond. Dat er een afstand tussen u en uw waakhond was en u een bromfiets ter beschikking had, schept zeker mogelijkheden tot een ontsnappingspoging. Hiermee geconfronteerd beweert u dat R.(...) telefonisch anderen kon waarschuwen om uw ontsnapping te verhinderen (CGVS 21/10/11 p.4,5). Dat u in deze situatie elke ontsnappingspoging onmogelijk werd gemaakt, kan niet volgehouden worden.

Tenslotte dienen er nog op meerdere tegenstrijdigheden gewezen te worden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal. Zo vertelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar de familie van de drugssmokkelaar gebracht werd en bij hen in woonde. Op het Commissariaat-generaal klinkt het dat u bij de vijf drugshandelaars woonde. Van een familie is geen sprake (CGVS 21/10/11 p.11; Vragenlijst 8/7/2011 p.2). Ook kende u eerder de naam van de drugssmokkelaar niet, terwijl u nu wel vlot vijf namen kan geven (CGVS 21/10/11 p.11; Vragenlijst 8/7/2011 p.3). Uw verklaring dat u meerdere malen gearresteerd werd door de Iraanse politie ontkent u op het Commissariaat-generaal. Slechts eenmaal bent u door de politie opgepakt, zo beweert u (CGVS 21/10/11 p.10-11; Vragenlijst 8/7/2011 p.2). Dat u slechts weinig aannemelijke, uiterst povere tot zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen weet af te leggen over uw ontvoering en samenwonen en werken met de drugshandelaars, ondermijnt volledig het geloof in uw verklaarde verblijf in Iran.

Dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw levensloop tijdens (op enkele maanden na) de laatste tien jaar voor uw komst naar België, maakt dat u de Belgische asielinstanties geen klaar zicht biedt op uw ware profiel, achtergrond en verblijfplaatsen en -omstandigheden van een groot deel van uw leven en u uw nood aan bescherming bijgevolg niet aannemelijk maakt. Dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke verblijfplaatsen en omstandigheden aldaar, maakt eveneens dat u cruciale aspecten in de beoordeling van uw mogelijkheid tot vestiging bij terugkeer in een gebied dat niet getekend wordt door willekeurig geweld volgens artikel 48/4 § 2c van de Vreemdelingenwet, zoals een ondersteunend netwerk, financiële middelen, vaardigheden en werkervaringen, verborgen houdt. Evenmin laat u het de asielinstanties zodoende toe een mogelijk tienjarig verblijf elders in Afghanistan te beoordelen. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

Wat betreft uw nood aan bescherming ten gevolge van de algemene situatie in de regio van herkomst in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet dient verder opgemerkt te worden dat, gezien de hierboven uiteengezette argumentatie dat u voor een substantieel deel uw achtergrond niet aannemelijk maakt en gezien de elementen waaraan wel geloof kan worden gehecht (zoals het feit dat u over een kapitaalkrachtig netwerk beschikt in Afghanistan en beide landstalen machtig bent) er voor u, een volwassen man, kan vanuit gegaan worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in de hoofdstad Kabul kunt vestigen (CGVS 21/10/11 p.3,9; CGVS 6/3/2012 p.2). Bovendien verwijst u op de vraag of u zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen slechts naar de aangehaalde

problemen met de taliban als hinderpaal, die bedrieglijk werden bevonden (CGVS 6/3/2012 p.5). Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg. De voorgelegde taskara's zouden van uw vader, uw moeder en uw broer zijn, zo zegt u. Deze documenten kunnen evenwel geen informatie aandragen over uw asielrelaas of over uw verblijfplaatsen en vermogen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de taskara's die uw vader en uw moeder zouden toebehoren van hetzelfde unieke nummer zijn voorzien, hetgeen grote vragen oproept over de authenticiteit van de deze documenten (CGVS 21/10/11 p.8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, tracht verzoeker de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat hij geen binnenlands vluchtalternatief heeft in Kabul. Verzoeker wijst erop dat hij geboren is in het dorp Nawra in het district Alingar van de provincie Laghman; een provincie die beschouwd wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als een provincie waar er oorlogsgeweld aanwezig is en waarvoor het statuut van subsidiaire bescherming wordt toegekend. Volgens verzoeker betekenen de elementen dat hij beide landstalen spreekt en een volwassen man is niet dat hij zich in Kabul kan vestigen. Het is evenmin duidelijk voor verzoeker waaruit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afleidt dat hij over een kapitaalkrachtig netwerk zou beschikken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt zich niet op objectieve elementen om Kabul als een veilig intern vluchtalternatief te beschouwen. Ook in de stad Kabul zijn er nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten, kan de veiligheidssituatie er allerminst stabiel worden genoemd en is het geenszins uitgesloten dat er burgerslachtoffers vallen.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: een aantal bladzijden van het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011; twee bladzijden uit een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad; vier persberichten en een Update briefing van "International Crisis Group" van november 2010.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat verzoeker zijn verblijf in Iran en de aangehaalde vervolging in Afghanistan niet aannemelijk kon maken en dit omwille van vage, algemene, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen zoals omstandig en onder verwijzing naar de gegevens van het administratief dossier wordt toegelicht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. In de mate verzoeker betoogt dat het niet onlogisch is dat hij geen details kan geven over de activiteiten van zijn vader bij de Hezb-i Islami en de Taliban aangezien hij op dat ogenblik nog een kind was, zijn vader overleed op het ogenblik dat hij in gevangenschap in Iran leefde en er heel weinig communicatie is tussen ouders en kinderen in de Afghaanse maatschappij, is de Raad van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij wel degelijk op de hoogte is van de activiteiten en dood van zijn vader. Dit element raakt immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, die expliciet beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van het feit dat hij door de Taliban gevraagd werd om zich, net als zijn vader en omwille van diens activiteiten bij de Taliban, bij de Taliban aan te sluiten (stuk 15, Vragenlijst; stuk 9, gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 5), geen enkele concrete of coherente informatie weet te verstrekken aangaande de activiteiten en de dood van zijn vader. Van verzoeker mag dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij desbetreffend op de hoogte is. Immers, verzoeker zou sinds zijn beweerde terugkeer naar Afghanistan in 2008, gedurende enkele maanden bij zijn familie hebben gewoond alsook zou hij, ten tijde van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, in contact hebben gestaan met de broer van zijn vader (stuk 9, gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 2; stuk 4, gehoorverslag CGVS 6/03/2012, p. 3). Meer nog, dat verzoeker zich zelfs na zijn vermeende vlucht uit Afghanistan geen inspanningen heeft geleverd om zich concreet te informeren aangaande een dergelijk cruciaal aspect van zijn asielrelaas, doet ernstig afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van dit relaas.

De blote en algemene bewering dat er in de Afghaanse maatschappij zeer weinig communicatie is tussen ouders en kinderen wordt op geen enkele wijze objectief gestaafd en is aldus niet bij machte om de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing te doen wankelen.

Het argument dat zijn vader overleed op het ogenblik dat hij in gevangenschap in Iran leefde, kan evenmin overtuigen en dit omwille van het feit dat ook aan zijn beweerd verblijf in Iran geen geloof kan worden gehecht. Zo stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vast dat verzoeker geen reden kan geven van zijn ontvoering naar Iran, dat zijn kennis van de personen met wie hij gedurende acht à negen jaar heeft samengewoond opmerkelijk weinig is, dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit getracht heeft te ontsnappen en dit in het licht van zijn verklaringen betreffende zijn arrestatie en dat hij diverse tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoeker opmerkt dat hij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor hij mentaal afwezig was en bepaalde herinneringen worden verdrongen, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

2.6. In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het niet evident was om na de ontsnapping zijn weg te vinden, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee geenszins de in de bestreden beslissing ter zake gedane vaststelling weerlegt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon immers vaststellen dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij steeds begeleid was waardoor hij niet in staat was om te ontsnappen, terwijl hij later tijdens het gehoor verklaarde dat hij zich bij zijn arrestatie op een bromfiets bevond terwijl een van de drughandelaars aan het begin van de straat stond, waardoor er terdege een ontsnappingsmogelijkheid bestond. Het thans in het verzoekschrift aanvoeren van de argumentatie dat het niet evident is om na een ontsnapping de weg te vinden is dan ook niet dienstig.

2.7. De stelling dat het geen manifeste tegenstrijdigheden doch eerder dwalingen betreffen, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde ten tijde van diens eerste gehoor dat hij zo'n 200 à 300 dollar zou verdienen met de vernieling van een tank doch wist dit ten tijde van diens tweede gehoor niet meer (stuk 9, gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 5; stuk 4, gehoorverslag CGVS 6/03/2012, p. 5). Ook de vaststelling dat verzoeker ten tijde van diens eerste gehoor aangaf dat men hem pas 3 à 4 maanden ná zijn aankomst in Afghanistan begon te benaderen doch dit ten tijde van diens tweede gehoor dan weer veel vroeger, zijnde een maand en een week na zijn aankomst, plaatste (stuk 9, gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 5; stuk 4, gehoorverslag CGVS 6/03/2012, p. 3, 5) doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband. Immers, het betreffen *in casu* wederom 2 kernaspecten van zijn asielrelaas waarvan redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker er enigszins coherente verklaringen over zou afleggen.

2.8. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker beperkt zich er in hoofdzaak toe de vastgestelde incoherenties te minimaliseren, zonder hiervoor *in concreto* enige verklaring aan te brengen, doch hiermee weerlegt hij de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratieve dossier, niet.

De Raad merkt echter op dat verzoekers kritiek met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen in verband met zijn verloning, gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Op grond van wat hoger werd gesteld kan met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas besloten worden.

2.9. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel

risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Daargelaten de vraag of verzoeker in Kabul over een kapitaalkrchtig netwerk beschikt kan terdege worden opgemerkt dat verzoeker een volwassen man is die de beide landstalen beheerst (stuk 9, gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 3), elementen die de vestiging in Kabul louter vergemakkelijken.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afgaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afgaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afgaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afgaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad

Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het rapport uitgegeven door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011 en de persberichten die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Het rapport van de International Crisis Group zegt zelfs niets over de huidige toestand in Kabul. De door verzoekers aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF